Давня втіхо душі, дам я тобі ім'я
Матері і складу пісню безхитрісну,
Бо з спогляданих мною
Красне ти над усі міста.

Наче птиця лісів понад вершинами,
Лине через ріку, сріблами сяючу,
Міст могучий і ле?гкий;
Кіньми й людом лунає він.

Мов дарунок богів, чар ціпенив мене
На мосту, як колись ним переходив я,
І, мов заклик у гори,
Даль принадна цвіла мені;

А ріка, молода, рвалась на рівняву,
Смутно-рада, немов серце, що скарб собі,
Хтівши вмерти з любові,
В часу хвилі паде само.

Ти джерела вручив їй, пробігаючій,
Тіні свіжі подав, і береги глядять
Їй услід, а їх милий
Образ тепло з води тремтить.

Але тяжко навис понад долиною
Замок, долі відун, гостро розколотий
Гнівом бур до основи;
Сонце вічне з висот живих

Промінь сипле, проте,— і відмолодливе
Світло глибоко п'є велет старіючий,
Плющ яріє, на замок
Дружній котять ліси свій шум.

З гір збігають кущі в діл яснорадісний,
Де на схилах горба любо покоїться
Вулиць плетиво чисте,
Де пливе аромат садів.